

Sygn. akt III AUa 80/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Jacek Zajązkowski

Sędziowie: SSA Mirosław Godlewski

SSA Joanna Baranowska (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 września 2015 r. w Ł.

sprawy **J. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł.**

o wysokość emerytury lub renty (z wyłączeniem rolników i służb mundurowych)

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu

z dnia 11 grudnia 2014 r. sygn. akt IV U 668/14

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 80/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11.07.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił J. S. przyznania emerytury w oparciu o art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Organ rentowy argumentował, że osobie, której przyznano jakąkolwiek emeryturę obliczoną na dotychczasowych zasadach, nie przysługuje prawo do zastosowania art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS

J. S. złożyła odwołanie wnosząc o zobowiązanie ZUS do wyliczenia emerytury na podstawie art. 26 w zw. z art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, bowiem spełniła wszystkie warunki do wyliczenia korzystniejszej emerytury kapitałowej.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania podtrzymując dotychczasową argumentację.

Wyrokiem z dnia 11 grudnia 2014r. w sprawie sygn.. akt IV U 668/14 Sąd Okręgowy w Sieradzu zmienił zaskarżoną decyzję i zobowiązał organ rentowy do obliczenia wysokości emerytury na podstawie art. 26 w zw. Z art. 55 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło na tle następująco ustalonego przez Sąd pierwszej instancji bezspornego stanu faktycznego:

J. S., ur. (...), wystąpiła z wnioskiem o emeryturę w dniu 06.03.1998r., po ukończeniu 55 lat. Decyzją z 16.03.1998r. ZUS przyznał J. S. prawo do emerytury od 01.03.1998r. Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto 32 lata, 6 miesięcy okresów składkowych oraz 4 lata i 10 miesięcy okresów nieskładkowych. Do podstawy wymiaru przyjęto wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 9 lat kalendarzowych od 01.01.1989 – 31.12.1997; (...) wyniósł 250%.

Po nabyciu prawa do emerytury ubezpieczona kontynuowała zatrudnienie w związku z czym kolejnymi decyzjami organ rentowy dokonywał przeliczenia świadczenia w związku ze zwiększaniem stażu ubezpieczeniowego.

Po rozpoznaniu wniosku z 13.08.1999r., organ rentowy zawiesił wnioskodawczyni wypłatę emerytury z powodu osiągnięcia przychodu w kwocie przekraczającej 130% przeciętnego wynagrodzenia.

Na podstawie składanych przez stronę wniosków, kolejnymi decyzjami organ rentowy dokonywał przeliczenia świadczenia. W dniu 02.03.2009r., J. S. wystąpiła z wnioskiem o ponowne przeliczenie emerytury na podstawie art. 110 ustawy emerytalno – rentowej i podjęcie jej wypłaty od 01.03.2009r., w związku z wejściem w życie ustawy z 21.11.2008r. o emeryturach kapitałowych. Decyzją z dnia 26.03.2009r. organ rentowy ponownie ustalił wnioskodawczyni wysokość świadczenia oraz podjął wypłatę emerytury od 01.03.2009r. Do ustalenia podstawy wymiaru przyjęto wynagrodzenie z 10 lat kalendarzowych, tj. od 01.1991 – 12.2000; (...) wyniósł 263,58% i został ograniczony do 250%. Wysokość emerytury brutto wyniosła 4.466,19zł. Kolejnymi decyzjami organ rentowy dokonywał przeliczenia świadczenia w związku ze zwiększeniem stażu ubezpieczeniowego.

W dniu 30.09.2011r. J. S. wystąpiła z wnioskiem o niezawieszanie emerytury w związku z rozwiązaniem stosunku pracy z dniem 1.10.2011r. i przeliczenie świadczenia. Do wniosku załączyła świadectwo pracy z 30.09.2011r., kartę zasiłkową, Rp – 7, pismo z 3.09.2011r. w sprawie (...). Decyzją z dnia 10.10.2011r., odmówiono J. S. przeliczenia emerytury z uwzględnieniem nowo wyliczonej podstawy wymiaru.

W dniu 03.07.2014r. ubezpieczona wystąpiła z wnioskiem o obliczenie emerytury na podstawie art. 26 w zw. z art. 55 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS.

Decyzją z dnia 11.07.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił wnioskodawczyni przyznania emerytury w oparciu o art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Od 01.09.2011r., wysokość emerytury wnioskodawczyni obliczonej na dotychczasowych zasadach wynosi 5040,56zł. brutto. Natomiast wysokość świadczenia obliczona na podstawie art. 26 w zw. z art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS na dzień złożenia wniosku o jej przeliczenie, to jest na dzień 01.07.2013r. wynosiłaby 9.021,88zł.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał odwołanie za zasadne i poczynił następujące rozważania prawne:

Zgodnie z art. 55 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009, Nr 153, poz. 1227 ze zm.), ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie mu emerytury po dniu 31.12.2008r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53 tej ustawy.

Cytowany przepis jest skierowany do osób urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949r., które po ukończeniu wieku emerytalnego osiągały po wejściu w życie ustawy z 1998r. o emeryturach i rentach z FUS na tyle wysokie zarobki, że ich emerytura obliczona na nowych zasadach będzie wyższa od obliczonej na podstawie art. 53 u.e.r.f.u.s.

W rozpoznawanej sprawie jest niesporne, zdaniem Sądu Okręgowego, że odwołująca spełniła warunki do uzyskania emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, bowiem urodziła się przed 1.01.1949r., kontynuowała ubezpieczenie

emerytalne i rentowe po osiągnięciu wieku emerytalnego, a z wnioskiem o przyznanie emerytury wystąpiła po dniu 31.12.2008r.

Uprawnienie do przeliczenia emerytury na podstawie art. 26 w zw. z art. 55 u.e.r.f.u.s. przysługuje ubezpieczonemu urodzonemu przed dniem 31 grudnia 1948r., który wystąpił o emeryturę po dniu 31 grudnia 2008 r., niezależnie od tego czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę, czy nie. Sam fakt wcześniejszego złożenia wniosku o emeryturę nie może wpłynąć na uprawnienie tej grupy osób do uzyskania emerytury kapitałowej w wyniku rozszerzającej wykładni art. 55 u.e.r.f.u.s.(por. wyrok SA w Łodzi z 19.02.2014r., III AUa 703/13, wyrok SA w Rzeszowie z 9.07.2013r., III AUa 302/13, wyrok SA w Gdańsku z 18.03.2014r., III AUa 1223/13,).

Sąd Okręgowy w pełni podzielił stanowisko SN wyrażone w wyroku z 4.07.2013r., (...) że ubezpieczony urodzony przed dniem 31 grudnia 1948r., który kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę po dniu 31 grudnia 2008 roku, ma prawo do jej wyliczenia na podstawie przepisu art. 26 w zw. z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, niezależnie od tego, czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą.

Emeryt pobierający emeryturę przyznaną i obliczoną niezgodnie z wnioskiem emerytalnym (wadliwie) na dotychczasowych zasadach (art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych) nie traci prawa do ustalenia korzystniejszej wysokości emerytury kapitałowej (art. 26 powyższej ustawy), jeżeli kontynuuje ubezpieczenia emerytalne i rentowe, a z wnioskiem o przyznanie emerytury obliczonej w systemie kapitałowym wystąpił po 31 grudnia 2008r. (art. 55 w związku z art. 114 ust.1 powołanej wyżej ustawy). Ustalenie zatem przez organ rentowy wysokości emerytury w zaniżonej wysokości na podstawie art. 27 w związku z art. 53 u.e.r.f.u.s. nie wyklucza ponownego ustalenia pobieranego świadczenia według korzystniejszej metody kapitałowej, jeżeli ubezpieczony (także emeryt) spełnia warunki do jej obliczenia zgodnie z art. 55 r.e.e.f.u.s. (por. wyrok SN z 4 września 2013r. II UK 23/13).

Sąd Okręgowy podkreślił, że J. S. przy wniosku z dnia 2.03.2009r. wносиła o ustalenie prawa do emerytury kapitałowej. Odmowna decyzja ZUS z 26.03.2009 r., której nie zaskarżyła, nie spowodowała utraty prawa do wyliczenia świadczenia na nowo przy zastosowaniu reguł wymienionych w art. 55 ustawy. Prawomocność wadliwej decyzji emerytalnej przyznającej zaniżone świadczenie, której osoba uprawniona nie zaskarżyła, nie wywołuje utraty prawa do zweryfikowania tego świadczenia w wysokości zgodnej z prawem, jeżeli organ rentowy wydaje kolejne decyzje w przedmiocie ponownego ustalenia wysokości świadczenia. Ustalenie zatem przez organ rentowy wysokości emerytury w zaniżonej wysokości na podstawie art. 27 w zw. z art. 53 ustawy emerytalnej nie wyklucza ponownego ustalenia wysokości świadczenia według korzystniejszej metody kapitałowej, jeżeli ubezpieczony spełnia warunki do jej obliczenia zgodnie z art. 55 tej ustawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4.09.2013 r., II UK 23/13).

W ocenie Sądu Okręgowego J. S. spełniła wszystkie przesłanki do wyliczenia wysokości emerytury w oparciu o art. 26 w zw. z art. 55 ustawy i emerytura obliczona na podstawie art. 26 ustawy będzie nadto wyższa od obliczonej na dotychczasowych zasadach zgodnie z art. 53 ustawy.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴§2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i zobowiązał organ rentowy do obliczenia wysokości emerytury J. S. na podstawie art. 26 w zw. z art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Apelację od powyższego orzeczenia złożył organ rentowy zaskarżając wyrok w całości i zarzucając naruszenie prawa materialnego tj. art. 26 w związku z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie. Apelujący wniósł o zmianę wyroku w całości i oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu skarżący wskazał, że zgodnie z treścią art. 55 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r. może być obliczona emerytura na podstawie art.

26 jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53. Zatem przepis art. 55 powołanej ustawy umożliwi ustalenie wysokości świadczenia na podstawie art. 26 osobom, które kontynuowały ubezpieczenie emerytalne i rentowe po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego i wystąpiły z wnioskiem o świadczenie po dniu 31 grudnia 2008 r. a emerytura obliczona w myśl art. 26 okaże się wyższa niż obliczona zgodnie z art. 53. Wobec osoby, która przy ustalonym prawie do emerytury i kontynuowaniu ubezpieczenia emerytalnego pobrała emeryturę wcześniej brak jest podstaw do ustalenia emerytury w myśl art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Jak wynika

ze zgromadzonego materiału dowodowego odwołująca urodzona w dniu (...)r. wniosek o emeryturę złożyła w dniu 06.03.1998 r.. Decyzją z dnia 16.03.1998 r. organ rentowy przyznał wymienionej prawo do wcześniejszej emerytury. Świadczenie to wymieniona pobrała za marzec 1998 r. w pełnej wysokości a za okres od kwietnia 1998 r. do grudnia 1998 r. i od stycznia 1999 r. do sierpnia 1999 r. w wysokości pomniejszonej o 24 %. Ponieważ odwołująca pobrała wcześniej przyznaną emeryturę zaskarżona decyzja organu rentowego jest prawidłowa. W tym stanie rzeczy wyrok, mocą którego zmieniono decyzję organu rentowego i zobowiązano organ rentowy do obliczenia wysokości emerytury J. S. na podstawie art. 26 w związku z art.

55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS nie jest poprawny, dlatego też złożenie niniejszej apelacji stało się konieczne i uzasadnione.

W odpowiedzi na apelację ubezpieczona wniosła o jej oddalenie jako bezzasadnej. Wskazała, że wyrok powyższy jest słuszny i znajduje uzasadnienie faktyczne w materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. Znajduje również w pełni uzasadnienie prawne w obowiązujących przepisach prawa dotyczących emerytur i rent z FUS oraz poparcie w Uchwale Sądu Najwyższego z dnia 4.07.2013 r., sygn. akt II UZP 4/13 i w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4.09.2013 r. sygn. akt II UK 23/13. Zdaniem Sądu Najwyższego "ubezpieczony urodzony przed 31.12.1948 r., który po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę po 31.12.2008 r. ma prawo do jej wyliczenia na podstawie art. 26 w zw. z art. 55 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS niezależnie od tego czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą." W tym stanie rzeczy, zdaniem wnioskodawczynie, apelacja powinna podlegać oddaleniu.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, Sąd Okręgowy wydał trafne rozstrzygnięcie, które znajduje uzasadnienie w całokształcie okoliczności faktycznych sprawy oraz w treści obowiązujących przepisów prawnych.

Spór w przedmiotowej sprawie koncentruje się na kwestii, czy J. S. spełnia przesłanki z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm., nazywanej dalej ustawą emerytalną) do wystąpienia z wnioskiem o obliczenie jego emerytury na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej.

Zgodnie z treścią art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227) ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53. Powyższy przepis umożliwia ustalenie wysokości świadczenia osobom spełniającym warunki do przejścia na emeryturę na starych zasadach według reguł obowiązujących dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. (tj. na zasadach art. 26), jeżeli osoby te kontynuowały ubezpieczenie emerytalne po osiągnięciu 60/65 lat życia i wystąpiły z wnioskiem o świadczenie po dniu 31 grudnia 2008 r., a emerytura obliczona w myśl art. 26 okaże się wyższa niż obliczona zgodnie z art. 53.

Wobec faktu, że na emeryturę można przechodzić kilkakrotnie (art. 21 ust. 2 pkt 1), z brzmienia art. 55 nie może wysnuć wniosku, że skorzystanie z tego przepisu jest możliwe wyłącznie w sytuacji złożenia pierwszego wniosku o świadczenie. W konsekwencji ubezpieczony urodzony przed dniem 1 stycznia 1949 r., który osiągnął powszechny

wiek emerytalny, kontynuował ubezpieczenie (tzn. podlegał ubezpieczeniu w myśl przepisów ustawy o s.u.s., np. nie rozwiązując stosunku pracy) i wystąpił o emeryturę po dniu 31 grudnia 2008 r., może złożyć wniosek o wyliczenie tego świadczenia według reguł art. 26 niezależnie od tego, czy wcześniej nabył (i standardowo zawiesił wypłatę) emeryturę w wieku obniżonym lub emeryturę wcześniejszą (zob. uchwałę SN z dnia 4 lipca 2013 r., II UZP 4/13, LEX nr 1342169 oraz wyroki SN: z dnia 10 lipca 2013 r., II UK 424/12, LEX nr 1341674, z dnia 4 września 2013 r., II UK 23/13, LEX nr 1375193 i z dnia 7 listopada 2013 r., II UK 143/13, LEX nr 1399861). W ocenie Sądu Apelacyjnego podzielającego w/w pogląd brak jest przeszkód do zastosowania w wypadku ubezpieczonego art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przy obliczeniu wysokości emerytury przyznanej na podstawie art. 27 tej ustawy. Zauważyć bowiem należy, że w art. 55 mowa jest o spełnieniu warunków do uzyskania emerytury określonych w art. 27. W ocenie Sądu Apelacyjnego, wystąpienie z wnioskiem o emeryturę (o którym mowa w zdaniu drugim omawianego przepisu) należy wiązać z tym konkretnym świadczeniem a nie ze złożeniem (wcześniej) wniosku o jakiegokolwiek świadczenie emerytalne, przysługujące na innej podstawie prawnej. Nie ulega wątpliwości, że z wnioskiem o taką emeryturę skarżąca wystąpiła po 31 grudnia 2008 r., zatem przysługuje jej prawo do obliczenia wysokości tego świadczenia na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd II instancji nie podziela stanowiska apelującego, zgodnie z którym warunkiem obliczenia emerytury na zasadach określonych w art. 55 ustawy emerytalnej jest wystąpienie z wnioskiem o emeryturę po raz pierwszy po ukończeniu wieku 65 lat i kontynuowanie zatrudnienia.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela stanowisko zaprezentowane w uchwale z dnia 4 lipca 2013 r. w sprawie II UZP 4/13, publik. LEX nr 1342169, zgodnie z którą zawarta w art. 55 ustawy emerytalnej przesłanka kontynuowania ubezpieczenia do dnia zgłoszenia wniosku o emeryturę w powszechnym wieku emerytalnym mogłaby zostać spełniona także w sytuacji gdyby wniosek o emeryturę został złożony przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego, a po drugie z przepisu tego nie wynika, aby wniosek o emeryturę w powszechnym wieku musiał być pierwszym wnioskiem o świadczenie.

Przepis art. 55 ustawy emerytalnej należy zatem rozumieć jako przyznający prawo do złożenia wniosku o wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, jeżeli ubezpieczenie było kontynuowane po osiągnięciu tego wieku emerytalnego, a wniosek został złożony po dniu 31 grudnia 2008 r. niezależnie od faktu przejścia na emeryturę wcześniejszą lub w niższym wieku emerytalnym (por. wyrok SN z dnia 10 lipca 2013 r. w sprawie II UK 424/12, publik. LEX nr 1341674).

Nie budzi wątpliwości, ani nie jest przedmiotem sporu w niniejszej sprawie, że wnioskodawczyni spełnia warunki do uzyskania prawa do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, kontynuowała ubezpieczenie po osiągnięciu tego wieku i wystąpiła z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r., a zatem spełnia przesłanki do złożenia wniosku o obliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej.

Emerytura ubezpieczonej obliczona na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej jest wyższa od emerytury obliczonej zgodnie z art. 53 ustawy emerytalnej, zatem ma ona prawo do wyższego świadczenia.

Zasadnie zatem Sąd Okręgowy uznał, że J. S. spełnia warunki z art. 55 ustawy emerytalnej do wystąpienia z wnioskiem o obliczenie jej emerytury na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej.

Za niezasadne uznać zatem należy zarzuty naruszenia prawa materialnego – art. 26 w zw. z art. 55 ustawy emerytalnej poprzez ich zastosowanie. Zarzut naruszenia art. 26 ustawy emerytalnej jest natomiast bezprzedmiotowy, ponieważ Sąd I instancji nie obliczał emerytury wnioskodawcy na podstawie tego przepisu (nie zastosował tego przepisu), a jedynie prawidłowo stwierdził, że ma on prawo do wystąpienia z wnioskiem o dokonanie takiego obliczenia.

Sąd Apelacyjny w całości podziela pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 lipca 2015 r. II UK 217/14 (LEX nr 1771526) w którym podniósł, że jeżeli nie może być kwestionowana możliwość kilkakrotnego przechodzenia na emeryturę, a w treści art. 55 u.e.r.f.u.s. brak zastrzeżenia, że wniosek o przejście na emeryturę w powszechnym

wieku przez osoby objęte art. 27 tej ustawy ma być pierwszym wnioskiem o przejście na emeryturę (o nabycie statusu emeryta), przepis ten (art. 55 powołanej ustawy) należy rozumieć jako przyznający prawo do złożenia wniosku o wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, jeżeli ubezpieczenie było kontynuowane po osiągnięciu wieku 60/65 lat, a wniosek został złożony po dniu 31 grudnia 2008 r. niezależnie od faktu uzyskania przez te osoby emerytury wcześniejszej (art. 32 u.e.r.f.u.s.) lub w niższym wieku emerytalnym (art. 29 tej ustawy). Jednocześnie Sąd Najwyższy podniósł, że z możliwości obliczenia wysokości emerytury, na podstawie art. 55 u.e.r.f.u.s., nie mogą korzystać ubezpieczeni urodzeni przed dniem 1 stycznia 1949 r., także kontynuujący ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w art. 27 tej ustawy wieku emerytalnego, którym przyznane zostały emerytury po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego (art. 27 powołanej ustawy) przed końcem 2008 r. w wysokościach obliczonych według dotychczasowych zasad. Ubezpieczonej ta sytuacja nie dotyczy.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku na podstawie art. 385 k.p.c.